

Jakob Wegelius

LA ROSA FALSA

Traducció del suec
d'Elena Martí i Segarra

El jardí secret
de VIENA

Per a Madame,

M'heu demanat que escrigui tot el que sé de l'home anomenat Shetland Jack. I això és el que faré. Us explicaré com n'ha estat, de dura, la seva vida. I us contaré la terrible veritat que envolta la seva violenta mort.

De tota manera, la història d'en Shetland Jack no es va pas acabar quan ell va morir. I ara la seva història ha esdevingut part de la meva. Sobre això també hauré d'escriure, per difícil que em resulti. El cert és que voldria poder oblidar gran part del que m'ha succeït durant aquest darrer any.

Trigaré unes quantes setmanes a escriure-ho tot, potser un mes sencer. Però vós podreu anar llegint la història de mica en mica, a mesura que l'escric. Cada vespre, deixaré els fulls que hagi escrit durant aquell dia damunt la tauleta de caoba, al costat del piano del saló gran.

La màquina d'escriure que m'heu prestat és realment bona. Fins ara, jo mai no havia fet servir una Imperial! La meva és

una antiga Underwood núm. 5. Tot i que la tinc a Lisboa, desada al bagul de les meves coses, a bord del *Hudson Queen*.

El *Hudson Queen* és el nostre vaixell, del Capità i meu. El vam comprar a Nova York fa ja una bona colla d'anys i és on hem viscut des d'aleshores. És alhora casa nostra i el nostre mitjà de subsistència. Junts hem travessat la majoria dels mars del món i ja he perdut el compte de tots els ports on hem carregat i descarregat.

Cinc anys enrere vam arribar a Lisboa. Allà vam rebre l'encàrrec de recollir un carregament de rajoles en un petit port anomenat Agiere. El port està situat a la riba del riu Zêzere, uns vint quilòmetres a l'interior. La feina semblava senzilla, però es va convertir en la nostra gran desgràcia. A Agiere uns bandits van segrestar el *Hudson Queen* i vam naufragar al riu.

Per sort, el Capità i jo vam aconseguir salvar la vida. Però, així que vam tornar a Lisboa, la policia va arrestar el Capità. El van acusar d'haver assassinat un home que es deia Alphonse Morro. I poc després, el Capità van ser condemnat a vint-i-cinc anys de presó.

De cop i volta jo tan sols era un animal sense amo en una ciutat enorme i desconeguda. La gent em perseguia pels carrers. M'escridassaven, m'anomenaven «la mona de l'assassí», i volien fer-me mal.

Havia perdut el Capità. I el *Hudson Queen* jeia al fons del riu Zêzere. No tenia on anar ni cap esperança de sortir-me'n.

Llavors, just quan creia que tot havia acabat per a mi, vaig conèixer l'Ana Molina. Si no fos per ella, jo avui no seria viva. Mentre tothom em considerava la mona boja d'un malvat assassí, ella va decidir amagar-me a casa seva i em va protegir.

El seu piset va esdevenir casa meva. I el seu amic, un fabricant d'instruments anomenat *signor* Fidardo, també va convertir-se en un bon amic meu. En Luigi Fidardo em va oferir feina al seu taller i em va formar en l'ofici de lutier. És gràcies a ell que ara soc una hàbil reparadora d'acordions, i si calgués, fins i tot em veuria amb cor de canviar el coll d'una guitarra!

Amb l'ajut de l'Ana Molina i del *signor* Fidardo, de mica en mica vaig anar descobrint la veritat que s'ocultava darrere del naufragi del *Hudson Queen* i de la mort de l'Alphonse Morro. Em va costar quatre anys llargs, però al final el Capità va ser alliberat. El dia que va sortir de la presó va ser el més feliç de la meva vida!

Un temps més tard, el Capità i jo vam retornar a Agiere. Vam poder rescatar el *Hudson Queen* i remolcar-lo fins a Lisboa. Després de quatre anys enfonsat al riu, el pobre vaixell havia quedat fet una ruïna. A fi d'arreplegar diners per reparar-lo, acceptàvem qualsevol feineta esporàdica que se'ns oferís al port de Lisboa. No obstant això, no aconseguíem estalviar gaire; les pagues eren dolentes i els pocs cèntims que guanyà-

vem ens els havíem de gastar en menjar i altres productes de primera necessitat.

Malgrat tot plegat, de moment hem reconstruït la cabina i ja hem començat a treballar en el pont de comandament. Si-gui com sigui, encara ens queda una barbaritat de feina per fer. Però el pitjor és la gran caldera de vapor; les explosions que hi va haver al vaixell mentre s'enfonsava la van deixar inservible. I no sé pas com ens ho farem per comprar-ne una de nova! Per això, de vegades em pregunto si el *Hudson Queen* tornarà a recórrer els mars algun dia...

Us explico totes aquestes coses perquè, en part, la història d'en Shetland Jack és la mateixa que la del *Hudson Queen*. Més endavant entendreu què vull dir.

Ara mateix, Lisboa i el *Hudson Queen* em semblen tan llunyans... Des d'aquí dalt, a través de la finestra de l'estança de la torre, contemplo com surt el sol per l'est, just per darrere dels turons coberts de boscos. La seva càlida llum tenyeix la vall sencera d'un bonic to ataronjat. A sota, on hi ha els acants, la boira del matí penetra i s'escola entre els arbres. Fa un instant, he vist com el Capità agafava la bicicleta i baixava a la carretera principal. Diria que es dirigeix a Lodeva, a buscar la nova fulla per a la vostra serradora. Si és així, quan torni, pot-ser aniré amb ell al taller a provar la serra. Serà divertit.

Em consta que el Capità ja us ha explicat com ens vam conèixer, ell i jo. I també sé que, al principi, no us el vau creure. No hi fa res. No sou pas la primera que dubta que una goril·la pugui haver après a treballar com a maquinista naval.

Tanmateix, el fet és que he viscut gairebé tota la vida entre vosaltres, els humans, i segons els vostres costums. Per tant, ja no soc tan sols un animal. És clar que tampoc no soc una persona. Aleshores què soc, jo? Doncs no us ho sabria dir. De l'única cosa que estic segura és que soc amiga dels meus amics. Amb això en tinc prou.

I si bé fa poc que ens hem conegut, Madame, jo ara ja us compto entre les meves amistats. Per això us he de fer un advertiment: la història que m'heu demanat que escrigui és terrible. I molt dolorosa. Prepareu-vos per llegir coses que després potser desitjaríeu no haver sabut mai.